तस्य धूरुषदं। अग्निं मित्रं न समिधानमृञ्जते ॥ १२ ॥

इन्धानो अक्रोविदथेषु दीद्यत्। शुक्रवर्णामुदुनो यꣳ स ते धियं। पृजाअग्ने संवासय। आशाश्च पशुभिः सह। राष्ट्राण्यस्माआधेहि। यान्यासंत्सवितुः सवे। मही विश्पत्नी सदने ऋतस्य। अर्वाचीरातं धरुणेरयीणां। अन्तर्वत्नी जन्यं जातवेदसं। अध्वराणां जनयथः पुरोगां ॥ १३ ॥

आरोहतं दशतꣳशक्वरीर्मम। ऋतेनाग्नआयुषा वर्चसा सह। ज्योग्जीवन्तउत्तरामुत्तराꣳ समां। दर्शमहं पूर्णमासं यज्ञं यथा यजै। ऋत्वियवतीस्थो अग्निरेतसौ। गर्भं दधाथान्ते वामहं ददे। तत्सत्यं यद्वीरं बिभृथः। वीरं जनयिष्यथः। ते मत्प्रातः प्रजनिष्येथे। ते मा प्रजाते प्रजनयिष्यथः ॥ १४ ॥

पृजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन सुवर्गे लोके। अन्तेतात्स्त्यमुपैमि। मानुषाद्दैव्यमुपैमि। दैवीं वाचं यच्छामि। शल्कैरग्निमिन्धानः। उभौ लोकौ सनेमहं। उभयोर्लोकयोर्ऋध्वा। अतिमृत्युं तराम्यहं। जातवेदोभुवनस्य रेतः। इह सिञ्च तपसो यज्जनिष्यते ॥ १५ ॥

अग्निमश्वत्थादधिहव्यवाहं। शमीगर्भाज्जनयन् यो